

Verstilde (mentale) bewegingen Theater Stap, *Brilleman*

18 September 2012

© Chris Van Der Burght

Daar staan ze, bij elkaar, als op een groepsfoto. Een iemand ligt op de grond, anders passen ze niet in het plaatje. Langzaam komen ze, als de lichten toenemen, in beweging en verspreiden zich. Een grote man met bril gaat opzij zitten. Namen worden gezegd. Van mensen die op foto's staan? Dan: "kijk toen was ik klein." De zittende man blikt op zijn leven terug, zijn kinderjaren. De andere van de groep spelen 'pak me dan', ze knikkeren, ze hinkelen. Het ene kinderspel gaat over in het andere, zoals dat bij kinderen zo

gemakkelijk gaat. Jongens vechten onder elkaar, meisjes moedigen aan, gillen lichtjes. Daarna dagen de jongens en de meisjes elkaar uit. In twee groepen lopen ze op elkaar af, wijken terug, laden zich op, en naderen opnieuw. Tegelijkertijd zijn ze ook bevreesd, voor de andere, onzeker over zichzelf. Wel willen, maar niet durven, macho en verlegenheid samen.

Theater Stap weet dat alles zo mooi te visualiseren. Daarin zijn de licht mentaal gehandicapte acteurs en actrices heel naturel in. Deze keer hebben ze hun stuk gemaakt op basis van improvisaties. Ze waren op bezoek geweest in een home met Alzheimerpatiënten. Ze dansten er samen, bakten koekjes, ze zongen. Vanuit die ontmoetingen werd er gezocht naar wat de mentaal gehandicapten van Stap en de oude mensen die mentaal aftakelden verbond. De groep van 12 spelers en speelsters hebben daarrond samen met huisregisseur Marc Bryssinck geïmproviseerd en er kwamen mooie beelden uit, jazzy, zoals ook de pianoklanken. Joke Laureyns van Kabinet K heeft de groep choreografisch begeleid, en dat heeft ervoor gezorgd dat de bewegingen naar die tableaux vivants en de afronding daarvan mooi in elkaar overgaan. De associatieve trage bewegingen verstillen, bevriezen, en glijden dan over in een nieuw beeld of beweging, zoals ook de hersenen langzamer en onvollediger werken. Opzij van de scène boetseert een meisje aan een hoofd. Zij is de dochter van *Brilleman* en zegt hem dat het niet meer zo goed gaat en dat hij naar een home moet. Hij komt dan tussen mensen, die zich met klei inwrijven. De gezichten van hen vervagen, verdwijnen onder de kleilaag. Zoals beelden, indrukken, herinneringen tanen. Zoals de mens uit klei gemaakt is, zo keert hij terug tot klei. Met een beetje geluk resteert er voor later een buste.

Brilleman wordt gekenmerkt door een bevreesdend en intrigerend mooi repetitief minimalisme in bewegende en verstilde beelden. Zoals we dat van Theater Stap gewoon zijn en graag zien.

Info: www.theaterstap.be

Dit artikel werd reeds 11 keer gelezen.

auteur(s): Tuur Devens

Theatermaggezien is een uitgave van Pro-Art bvba, Mechelen. Alle teksten zijn auteursrechtelijk beschermd en kunnen enkel met bronvermelding worden overgenomen.

Copyright © 1999-2012 by Pro-Art bvba, All rights reserved. *Theatermaggezien* is a registered trademark.